

sobota, 15.03.2025

Klemens Hofbauer. Święty Warszawy i Wiednia

Przyszły święty urodził się 26 grudnia 1751 w Taszawie w południowych Morawach jako dziewiąte spośród dwanaściora dzieci. Na chrzcie otrzymał imię Jan. Już w dzieciństwie pragnął zostać księdzem. Wcześniej jednak wyuczył się fachu piekarza i wykonując ten zawód u braci norbertanów opłacał swoją naukę w gimnazjum. Z braku pieniędzy nie mógł jednak dalej się uczyć, został więc mnichem i pielgrzymem. W 1796 odbył pieszą pielgrzymkę do Rzymu. Imię Klemens przyjął, gdy był pustelnikiem w Tivoli koło Rzymu. W 1779 przybył do Wiednia, gdzie początkowo znowu pracował jako piekarz, aby móc uczęszczać na kursy katechetyki.

W 1780 rozpoczął studia teologiczne, a w 4 lata później, w ramach pielgrzymki do Rzymu, zetknął się po raz pierwszy z redemptorystami i natychmiast wstąpił do tego zgromadzenia, w którym w 1785 przyjął święcenia kapłańskie jako pierwszy redemptorysta niemieckojęzyczny. Wkrótce przełożeni wysłali go, aby zakładał nowe prowincje „na północ od Alp”.

W lutym 1787 wraz ze swoim współbratem zakonnym Tadeuszem Hüblem jako pierwsi redemptoryści przybyli do Warszawy, gdzie na prośbę nuncjusza apostolskiego abp. Ferdinando Saluzzo i króla Stanisława Augusta Poniatowskiego rozpoczęli pracę duszpasterską najpierw w kościele pojezuickim na Starym Mieście, a w rok później przy kościele św. Benona na Nowym Mieście (stąd w pierwszym okresie redemptorystów nazywano w Warszawie benonitami). Tam o. Hofbauer wprowadzał nową formę duszpasterstwa z uproszczoną liturgią.

Wkrótce też zaczął zakładać szkoły dla ubogich, rozpoczynając w ten sposób pracę wśród młodzieży. Założył też sierociniec i szkołę zawodową. Przy kościele św. Benona trwała nieustająca misja dla mieszkańców miasta. Codzienne kazania po polsku i niemiecku przyciągały tłumy warszawiaków, a spowiedź stała się centralnym punktem duszpasterstwa warszawskich redemptorystów.

W ciągu 21 lat posługi, wraz ze stopniowo powiększającą się wspólnotą zakonną, o. Klemens i jego towarzysze rozwinęli działalność duszpasterską na niespotykaną skalę.

Cała ta praca zakończyła się jednak na początku XIX wieku, gdyż na rozkaz Napoleona z 20 czerwca 1808 zgromadzenie zostało rozwiązane i redemptorystów wypędzono z Warszawy. Klemens wraz z 40 współbraćmi został aresztowany i wywieziony do twierdzy w Kostrzynie nad Odrą. Spędzili tam cztery tygodnie, po czym zwolniono ich i nakazano udać się do swoich krajów, ale bez prawa powrotu do Księstwa Warszawskiego. Klemens wraz z kilkoma braćmi wyjechał wówczas do Wiednia, gdzie od 1813 aż do śmierci w 1820 był rektorem kościoła św. Urszuli. Zmarł w tym mieście w wieku 70 lat, 15 marca 1820 jako ceniony kaznodzieja i spowiednik, opiekun bractw religijnych i apostoł ubogich.

Po 42 latach, w 1862 roku, jego szczątki złożono w kościele Maria am Gestade, gdyż tam, już po jego śmierci, mieściła się pierwsza siedziba redemptorystów w Austrii. Osiedlając się przy tym kościele, który w czasach napoleońskich służył jako stajnia, redemptoryści uratowali go od całkowitej ruiny. Obecnie w sąsiedztwie kościoła znajduje się Instytut Polski.

Klemensa Hofbauera beatyfikował 29 stycznia 1888 Leon XIII, a 20 maja 1909 św. Pius X ogłosił go świętym Kościoła katolickiego. W 1913 został ogłoszony drugim patronem piekarzy, a w 1914 papież przyznał mu tytuł drugiego patrona Wiednia.

O „swoim” świętym nie zapomnieli też mieszkańcy Warszawy. W 1920, zagrożeni interwencją bolszewicką, przenieśli w procesji z kościoła na Woli relikwie św. Klemensa na Plac Zamkowy, gdzie nuncjusz apostolski abp Achille Ratti, późniejszy papież Pius XI, odprawił Mszę św., w której za wstawiennictwem świętego redemptorysty modlił się o uratowanie Warszawy. A gdy to nastąpiło, wdzięczni mieszkańcy ufundowali pomnik św. Klemensa, który do wybuchu II wojny światowej stał na Rynku Nowego Miasta. Po wojnie został nieco przesunięty i obecnie znajduje się na dziedzińcu sąsiedniego klasztoru sióstr sakramentek, też na Rynku. Kilka lat temu poddano go gruntownej renowacji i ponownie odśłonił go ówczesny prymas Polski kard. Józef Glemp.

W 1946 redemptoryści wrócili do swego dawnego kościoła św. Benona, który od 1808 był użytkowany jako skład, koszary, fabryka noży.

Na ziemiach polskich redemptoryści osiedlili się na stałe w 1883 w Mościskach k. Przemyśla (obecnie na Ukrainie), dzięki staraniom Sługi Bożego o. Bernarda Łubieńskiego (1846-1933). W roku 1894 powstała polska wiceprowincja zgromadzenia. Rozwijało się ono tak dynamicznie, że w 1909 stała się ona prowincją, która obecnie jest najliczniejsza w całym zgromadzeniu. W okresie międzywojennym polscy redemptoryści dotarli do Argentyny, a w latach siedemdziesiątych XX w. – do Brazylii i Boliwii. Po 1989 pracują też w Rosji, Kazachstanie, na Białorusi i Ukrainie (do 2019 r.), mają również swoje placówki w Niemczech, USA i Argentynie.

W Polsce znani są jako wytrawni misjonarze ludowi i kaznodzieje. Prowadzą również duszpasterstwo parafialne, a także specjalistyczne rekolekcje dla duchowieństwa, osób zakonnych i świeckich. Szczególnym zadaniem redemptorystów jest także szerzenie kultu Matki Bożej Nieustającej Pomocy.

Obecnie redemptoryści prowadzą w Polsce 17 parafii i opiekują się kilkoma sanktuariami: Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Krakowie, Toruniu i Elblągu, Matki Bożej Tuchowskiej w Tuchowie, Matki Bożej Strażniczki Wiary w Bardzie Śląskim, NMP Gwiazdy Ewangelizacji i św. Jana Pawła II w Toruniu oraz sanktuarium Świętego Krzyża w Braniewie.

Prowadzą też wydawnictwo i kwartalnik teologiczno-duszpasterski „Homo Dei”, rocznik naukowy „Studia redemptorystowskie”. Od kilkunastu lat najbardziej znanymi dziełami Zgromadzenia są Radio Maryja, TV Trwam oraz Wyższa Szkoła Kultury Społecznej i Medialnej. Prowincja polska prowadzi również własne międzynarodowe i dwuobrzędowe Wyższe Seminarium Duchowne w Tuchowie i ma nowicjat w Lubaszowej.

Zgromadzenie Redemptorystów liczy obecnie ok. 4600 członków posługujących w 82 krajach na całym świecie. Polska prowincja, której władze znajdują się w Warszawie, liczy 312 współbraci. Oprócz tego poza granicami Polski pracuje ponad 50 polskich redemptorystów, którzy należą do innych prowincji. Dom generalny Zgromadzenia znajduje się w Rzymie.

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/artukul/89801/Klemens-Hofbauer-Swiety-Warszawy->

[i?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelDzienDesktop&utm_campaign=PanelDzienDesktop](https://www.niedziela.pl/artukul/89801/Klemens-Hofbauer-Swiety-Warszawy-?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelDzienDesktop&utm_campaign=PanelDzienDesktop)